

Newroz Piroz Be!

Kürt halkı 2012 yılının Newroz Bayramını kitlesel olarak kutlamaya hazırlanıyor. AKP rejimi bir yandan değişik gerekçeler ile kutlamaları engellemeye ve provoke etmeye çalışacak, diğer yandan ise kendi "Nevruz" kutlamalarının reklamını yapacak.

Yine takım elbiseli, kravatlı bürokratları, mangal ateşinin üstünden atlarken kayıp paçalarını yakmamak için gösterdikleri enerjiyi burjuva sayfalarının renkli sayfalarında çarşaf çarşaf fotoğraflarda izleyeceğiz. Cumhurbaşkanı ve Başbakan "Nevruz" bayramını kutlayan mesajlar yayınlacak. Kırgızistan, Türkmenistan ve Azerbaycan'dan folklorik kıyafetler içinde gösteri yapan kızlar TV ekranlarına yansıtılacak.

Kürt halkının 70'li, 80'li ve 90'lı yıllarda Newroz bayramını kutlamasını engellemek için uygulanan yöntemler, kurulan polis barikatları, Newroz öncesi yapılan geniş tutuklamalar henüz hafızalardan silinmedi demek gerçeği yansıtmıyor. AKP rejimi bugün kendi dizayn ettiği resmi "Nevruz"unu göstermelik olarak kutlarken Kürt halkının içi boşaltılmamış gerçek içeriği ile Newroz bayramını kutlamasını aynı geçmiş yıllarda olduğu gibi engelliyor. Özellikle 2011 genel seçimlerinde Emek, Özgürlük ve Demokrasi Bloku'nun aldığı seçim başarısından sonra AKP rejimi bu yıl Newroz Bayramına daha saldırgan yaklaşacak. KCK tutuklamaları, BDP'li binlerce yerel yöneticinin tutuklanması bugünden bunun işaretlerini veriyor. Ama bunu nasıl yapacaklarına henüz karar veremediler. Burada iki alternatif olabilir. Ya değişik senaryo ve provokasyonlarla Newroz Bayramını kana bulamaya çalışacaklar, ya da bir yolunu bulabilirlerse yer yer kutlama etkinliklerini yasaklarla engellemeye çalışacaklar.

AKP rejimi bütün bunlara iki sebepten gerek duyuyor. Birincisi, genel seçimlerde kimi illerde ve ilçelerde % 80'lere kadar oy alan Blok adaylarının ve bunun sonucunda BDP'nin mecliste hiç de küçümsenmeyecek nitelikte bir grup oluşturmasının verdiği rahatsızlık.

Devamı 6. sayfada

Çağrı

AKP Rejiminin Vahşet Örneği ... Faşizme Karşı Türk-Kürt Omuz Omuza !

Fırat Haber Ajansı'nın dünyaya servis ettiği bu fotoğrafları yayınlamayı bir görev biliyoruz.

Yıl 2007! AKP iktidarı dönemi. Yani suçu atacakları hiçbir kesim yok. Bu vahşet ve intikamcılıktır. Faşizme özgü yöntemlerdir, faşist diktatörlük dönemlerini resmeden fotoğraf kareleridir.

Savaş esirlerine bile uluslararası kararlar doğrultusunda belirli kıstaslarla yaklaşıldığı günümüzde „demokrasi havarisi“ kesilen AKP rejiminin insan hakları anlayışı budur.

Bu vahşetin sorumlusu AKP rejimidir, Tayyip Erdoğan'dır, Hüseyin Çelik'dir, Bülent Arınç'dır, Ahmet Davutoğlu'dur, Egemen Bağış'dır, Ali Babacan'dır, Abdülkadir Aksu'dur.... Onların askerleri, Hilmi Özkök'dür, Yaşar Büyükanıt'dır, İlker Başbuğ'dur, Necdet Özel'dir.... Ve daha adını sayamadığımız AKP kurmaylarıdır.

ABD askerleri Irak'da, Libya'da, Guantanamo'da hangi vahşi uygulamaları gerçekleştiriyorlar ise onların Türkiye'deki ajanları, AKP unsurları da aynı yöntemleri uyguluyorlar. Bu özentisi değildir, bu taklit değildir, bu güç gösterisi değildir. Bu vahşet, çaresizliğin, aczin ifadesidir.

Türk solcuları, devrimcileri, demokratları, sol adına kalem oynatan yazarlar, gazeteciler, televizyon yorumcuları. Bu vahşeti yayın organlarınıza taşıyınız. Parlamentodaki demokrat vekiller. Bu fotoğrafları meclis duvarlarına taşıyınız. AKP'li bakanların gözlerinin içine bakarak bu fotoğraf karelerinin açıklamasını isteyiniz.

Bu vahşete suskun kalan bir halk yarın aynı akibeti kendi için hazırlıyor demektir. Türk halkı, devrimci ve demokratları, yıllardır Kürt devrimci ve demokratlarının size anlatamadığı bu uygulamaları artık görmeli ve Kürt halkına karşı uygulanan vahşi terör ve baskıya karşı ayağa kalkmalıdır. Bunun sorumlularından hesap sormalıdır.

Bugün bunun koşulları vardır. Halkların Demokratik Kongresi, bu mücadelenin platformudur. Parti değil Cephe mantığı ile geliştirilmesi gereken, kısır tartışmalardan çıkması gereken, parti ve hareketlerin koalisyonu bir parti yerine, her siyasi görüşün içinde yer aldığı bir Cephe anlayışı ile hareket etmesi gereken Kongre Hareketi, Kürt, Türk ve diğer uluslardan halkların geleceğini belirleyebilir, AKP rejimine son verebilir. Türkiye'nin tek gerçek ve güçlü, sonuç alıcı muhalefeti olabilir, olmalıdır. AKP rejiminin KCK'ye karşı baskı ve hukuk dışı operasyonlarının sebebi bu tehlikeyi görüp engelleme amacıdır.

Devamı 6. sayfada

Kızıldere Katliamının Sorumluları Aramızda Dolaşıyor

Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyü, 30 Mart 1972... Saat 05.30 sıralarında Kızıldere muhtarı nın evine doğru iki asker yaklaşmakta. Mahir Çayan ve dokuz arkadaşının ölü müyle sonuçlana cak, tarihe 'Kızıldere Katliamı' olarak geçecek olan gün başlıyordu.

Muhtarın evinde, muhtarın ailesinin yanı sıra; Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) kurucularından Mahir Çayan, DEV-GENÇ Genel Başkanı Ertuğrul Kürkçü, Dev-Genç Merkez Yürütme Kurulu üyesi Hüdayi Arıkan, Fatsalı şoför Nihat Yılmaz, Fatsalı öğretmen Ertan Saruhan ve Ünyeli çiftçi Ahmet Atasoy, DEV-GENÇ Genel Sekreteri Sinan Kâzım Özudoğru, Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği Yönetim Kurulu üyesi Sabahattin Kurt, 'Hava Kuvvetleri Proleter Devrimci Örgütü'nün kurucusu olarak aranan üsteğmen Saffet Alp, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) kurucularından Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile kaçırılan üç İngiliz teknisyen bulunmakta...

Evdekiler, evin ve köyün sarılmasıyla birlikte evde sıkışıp kalmışlardı. Dama çıkarak, kiremitler kırılıp, çatıda delik açıldı. Evi kuşatanlar arasında bulunan MİT Kontrterör Dairesi eski başkanı Mehmet Eymür'ün 'Analiz' adlı kitabında yazdığına göre: "İçişleri Bakanı, MİT Müsteşarı, Tokat Valisi, Jandarma Genel Komutan Yardımcısı, MİT Ankara Bölge Daire Başkanı" da operasyonu yerinden yönetmekte...

'TESLİM OLMAYACAĞIZ!'

Muhtarın dışarı çıkması ve bir daha geri dönmemesinin ardından "Teslim ol" çağrıları yapılmaya başlandı. Bu çağrıdan sonra olanları, katliamdan sağ kurtulan Ertuğrul Kürkçü'nün savcılık ifadesinden okuyalım: "Muhtar Emrullah Arslan, evden uzaklaşırken karısını, gelinini ve kızını yanına alıp gitmiş. Bu sırada dışarıdan 'Alçaklar, çocukların arkasına saklanıyorlar' diye bir ses duyunca evde kimse olup olmadığını araştırmak aklımıza geldi. Mutfak kısmında ikisi torunu ve biri de erkek çocuğu olan üç küçük çocuk gördük. Kapıyı açıp, üç çocuğu bıraktık.

Çatıdan dışarı baktığımızda tamamen sarıldığımızı gördük. Bir süre sonra da, bizden kayıtsız şartsız teslim olmamızı megafonla ihtar ettiler. Buna cevaben 'İngilizlerin elimizde olduğunu, teslim olmayacağımızı, şartlarımız kabul edilmedikçe çarpışacağımızı ve İngilizlerin de bu arada öleceğini' bağırarak söyledik. (...) "Saat 10.00 sıralarında marş söylemeye başladık. Bu marş şöyleydi:

Gün doğdu, hep uyandık
Siperlere dayandık
Bağımsızlık uğruna
Al kanlara boyandık
İşçi, köylü, gençlik, asker
Devrim için ölüyoruz
Sinan, Hüseyin, İbrahim
Devrim için öldüler

"Ayrıca Karayılan türküsünü de hep birlikte söyledik..."

Yüzlerce asker ve siviller tarafından kuşatılan Kızıldere köyüne helikopterler inip kalkmakta. Ankara'ya gidip gelen helikopterler, saldırının yaklaştığının habercisidir. Çatışma öncesini Mehmet Eymür'ün kaleminden okuyalım: "Çayan ve arkadaşları marşlar söylemeye ve zaman zaman askerlere laf atmaya başladılar. Bizi sivil pantolonlarımızdan tanıdılar. 'Sam Amcanın adamları', 'Faşist MİT'çiler' gibi sözlerle bizleri kızdırmaya çalışıyorlardı. Aramızda 150 - 200 metre kadar mesafe vardı. Biz de onlara cevap veriyorduk. Erlere ise dokunaklı laflarla tesir etmeye çalışıyor, faşist subayların emriyle hareket etmemelerini telkin ediyorlardı. Bekleme devresi başlamıştı."

ÖNCE MAHİR'İ VURDULAR

Evi kuşatanların İngilizleri görmek istemeleri üzerine İngilizler pencereden gösterilip, konuşturuldu. Saat 13.00 olduğunda evdekiler radyodan kuşatıldıkları haberini dinlediler. Saat

14.00 sıralarında megafonla evdekilere yeni bir çağrı yapıldı: "İçinizden biri dışarı çıksın, yani çatı katından baksın, konuşacağız." (...)

Söz yeniden Ertuğrul Kürkçü de... Kürkçü, 1979'da Niğde Cezaevi'nde Uğur Mumcu'ya, Mahir Çayan'ın öldürüldüğü an'ı şöyle anlatır:

"İlk ben çıktığım için sabah, daha sonra da Mahir 'Sen çık şunlarla konuş' dedi. Ben çıktım, arkadan da Mahir, Cihan, Saffet çıktılar yukarıya... Evin çatısı var, topraktan, kiremit çatı, oradan merdivenle çıkılıyor, tek katlı bir ev. (...) Birlikler mevzilerine girmeye başladılar, makineli tüfek yuvalarının arkasına girmeye başladılar ve bizimle konuşmak isteyen adamlar geri geri gitmeye başladılar. 'Ne oluyor?' deyip, biz bir ölçüde geri çekildiğimiz zaman dört bir yanımdan makineli tüfeklerle eve ateş açıldı. Önceden iki üç arkadaş kendini aşağıya attı. Ben onların arkasından, en arkada Mahir kalmıştı. Baş aşağı düştüm. Merdivenlerden yuvarlandım. Toparlanıp, doğrulmaya çalışırken yukarıdan kanlar boşalıyordu. Tam deliğin ağzına Mahir'in kolu sarkmış, kafası da kısmen sarkmış ve kanlar akıyordu, ben fırladım... Bir iki el bombası attım dışarıya. Makineli tüfek ateşi sürekli devam ediyordu. Fakat bir şey göremiyorsun, zaten. Ayrıca tesir sahası dışına çıkmışlardı. Bir şey kestirmek mümkün değil. Ve Mahir'i indiremedim."

Mahir'in vurulmasının ardından İngilizler, aşağıdakiler tarafından öldürülür. Açılan ateş sonucu Ömer Ayna sol gözünü kaybeder. Ağır yaralıdır. Cihan Alptekin ise karnından yaralanmıştır. Evin içindekiler sahanlıkta toplanırlar ve 'U' şeklinde savunma pozisyonuna geçerler.

'BU BENİM OĞLUM DEĞİL'

Roketatarların yanı sıra havan atışı da başlar. Evin girişini tutanların bulunduğu yerde büyük bir patlama olur. El bombalarının pimini çekip, kapıdan girecekleri bekleyenlerin üzerine düşen bombayla birlikte peş peşe patlar el bombaları... Evdekilerin büyük bir bölümü ölmüştür. Ertuğrul Kürkçü, savunmakta olduğu

Devamı 3. sayfada

Kızıldere Katliamının Sorumluları...

İkinci sayfadan devam

samanlıktan içeri girerek samanların arasına saklanırlar. Bir süre sonra ateş kesilir. Eve gelenler ateş ederek içeriye girerler. Yaralı olan Saffet Alp öldürülür. Muhtar Emrullah Arslan, evde 13 kişinin olduğunu söylemiştir. On devrimci ve üç İngiliz ile birlikte sayı tutmaktadır. Hava kararmaktadır.

Ölenlerin cansız bedenlerini alarak köyü terk ederler... Ertesi gün, Ertuğrul Kürkçü'nün babası Enver Kürkçü yanında bir tabutla birlikte Kızıldere'ye gelir. Enver Kürkçü'nün, başı tanınmayacak durumda olan Nihat Yılmaz'ın cansız bedeninin "oğluna ait olmadığını" iddia etmesi üzerine tekrar eve gidilir ve yapılan arama sonucunda Ertuğrul Kürkçü yakalanır...

Kızıldere'de sabahın ilk ışıklarıyla başlayan 'operasyon', akşam karanlığı basarken sona erer. Mahir Çayan, Sinan Kâzım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin, Ömer Ayna ile Charles Turner, Gordon Banner ve John Law ölmüştür. Güvenlik kuvvetlerinden ise bir er yaralıdır.

DENİZLERİ KURTARMAK İÇİN...

Mahir Çayan ve dokuz arkadaşını Kızıldere'ye kadar getiren neden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan'ın idamlarını engellemektir. ON'ları Kızıldere'ye getiren olayların nasıl geliştiğini 'Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi'nden aktaralım: "İstanbul'da Ulaş Bardakçı'nın öldürülmesi ve Ziya Yılmaz'ın ağır yaralı olarak yakalanması, Orhan Savaşçı ve arkadaşlarının tutuklanması, ardından Koray Doğan'ın öldürülmesi ve Oğuzhan Müftüoğlu'nun da tutuklanması üzerine, tasarlanan birkaç umutsuzca çıkışın ve Ankara'da ya da başka bir büyük kentte barınma olanağının olmadığına görülmesi üzerine asıl örgütlenmeden geriye kalan iki kişi Mahir Çayan ve Ertuğrul Kürkçü, THKO üyeleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile birlikte, THKP-C'nin Doğu Karadeniz'deki kitle çalışmalarından

edindiği ilişkiler alanına geçmek üzere yollarda yapılan sıkı aramalardan kurtulabilmek için makarna yüklü bir kamyonun yükleri arasına gizlenerek Fatsa'nın Yapraklı köyünde Ahmet Atasoy'un bir akrabasının evine yerleştirildiler. (...)

26 Mart 1972 sabaha karşı devlet güçleri, kalabalık komando birliği, özel görevliler ve polis birlikleri ile Ankara'da elde ettikleri bilgileri değerlendirerek Ünye'deki bağlantı noktalarını ele geçirmek ve ardından aranmakta olan THKP-C ve THKO üyelerini yakalamak üzere Fatsa'yı abluka altına aldılar. Daha sonra 1979'da Fatsa Belediye Başkanı olan terzi Fikri Sönmez ve çırağını gözaltına alan devlet güçlerinin kendi yerlerini öğrenmek üzere onları işkence altında sorgulamakta olduğunu öğrenen grup iki seçenekle karşı karşıya kaldı; ya İngiliz görevlileri de yanlarına alarak Ünye'den ayrılacak ve arkadaşları Sinan Kâzım Özudoğru, Sabahattin Kurt, Saffet Alp ve Ömer Ayna'nın bulunduğu Kızıldere köyüne ulaşacaklardı ya da etkili herhangi bir eylemde bulunma olasılığı bulunmayan bu köye kendi başlarına gitmenin yolunu bulacaklardı. Aralarında yaptıkları tartışmada birinci seçeneğin uygulanması kararlaştırıldı. (...)

Yapılan keşifte İngilizlerin arabasının yerinde durduğu belirlendi ve eylem gerçekleştirildi. Üç İngiliz görevli alındı. Geride kalanlar bağlanarak hareket edemez hale getirildi ve Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy ve Nihat Yılmaz, Kızıldere köyüne doğru İngilizlerin aracılığıyla yola çıktılar.

Kızıldere köyüne tırmanan toprak yolun başında Ertan Saruhan ve Nihat Yılmaz'dan ayrılan grup, rehinelere birlikte arkadaşlarıyla birleşmeye giderlerken Ertan Saruhan ve Nihat Yılmaz da aracı uygun bulacakları uzak bir yerde terk ederek Ankara ya da İstanbul'a gitmekle görevlendirildiler."

NATO'ya bağlı Ünye Radar Üssü'nden kaçırılan İngilizlere karşılık Denizlerin idamlarının durdurulmasını istediler. İstekleri üç maddeden ibaretti:

1. İnfazlar derhal duracak.
2. Hiçbir yurtsever ve devrimci asılmayacak.

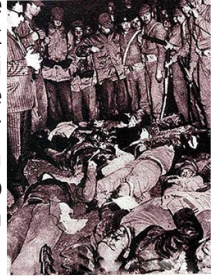
3. En çok 48 saat içerisinde bu konuda Türkiye radyolarından infazların durdurulduğu hakkında yayın yapılması şarttır.

29 Mart 1972 günü ON'ları Niksar'a getiren kişinin yakalanması üzerine, İstanbul'a dönmeyi güvenli bulmayıp, Kızıldere'ye dönen Nihat Yılmaz ve Ertan Saruhan ile diğer devrimcilerin bulunduğu ev tespit edildi. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idamını engellemek için yapılan eylem başarısız olmuş, on devrimci Kızıldere'de öldürülmüştü.

YARGISIZ İNFAZIN İTİRAFI

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972'de Ankara'da idam edildi. Kızıldere katliamından geriye bazı soru işaretleri kaldı. "Yetkililer" olayın çatışma olduğunu iddia ettiler, etmekte. Ancak yıllar sonra yayınlanan dönemin başbakanı Nihat Erim'in günlüklerine yazdığı: "Akşam saat 18'de Tağmaç telefon etti. Hepsini öldürdük. Saat 16.30'da nasihatini etkisi olmadığını ve devamlı bomba ve silah atıklarını görünce, jandarma da ateş açmış. Eve sokulup girmişler, İngilizleri öldürmüşler, ötekilerden sağ kalanları öldürmüşler" ifadesi eğer dizgi yanlışlığı yoksa ve eğer Erim'in kalemi sürçmemişse —ki günlüklerin hiçbir yerinde kuşku bir cümle yok— bu bir itirafıdır.

Kaldı ki, dönemin İçişleri Bakanı Ferit Kubat'ın Meclis'te yaptığı konuşmadaki sözleri de bu ifadeyi doğrulamaktadır: "Çetin bir mücadele sonunda çelik yelekli ekip, hepsini öldürdük. Son bir anarşist 'teslim oldum' demiş ve o anlık gafletten istifade silahını ateşleme fırsatını bulmuşsa da kurşun, çelik yelekte kalmış, çelik yeleği geçmemiş ve mukabil ateşte de öldürülmüştür."

Kızıldere katliamının 40. yılında "failler" hâlâ serbest ve aramızda dolaşıyor...

* Bu yazı Kızıldere'nin 38. yıldönümünde Birgün gazetesinde yayınlanan Feza Kürkçüoğlu'na ait metnin geniş bir özeti. Katliamı resmetmeye katkısı olacağını düşündüğümüzden yayınlıyoruz.

Kızıldere'ye Giden Yol ve Çıkarmamız Gereken Dersler

Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve arkadaşları 30 Mart 1972'de yiğitçe çatışarak öldüler. THKP/C ile THKO savaşçılarının birlikte düzenledikleri bu eylemdeki tek amaçları, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmelerini engellemektir.

Bu gençler TİP içerisinde politize oldular, TİP'in farklı ilçe örgütlerinde aktif faaliyet gösterdiler. Üniversite gençliği içinde örgütlendiler, gençlik önderleri oldular. Revizyonist TİP yönetimi ise gençliğin gelişen bu dinamizmini, eylemliliğini kucaklayamadı, yönlendiremedi. Kendi üyesi olan devrimci gençler ile arasına mesafe koydu, onları dışladı.

Behica Boran, Mehmet Ali Aybar, Sadun Aren kliğinin bu yaklaşımı, onlardan farkı olmayan ama kendi iç çelişkilerinden dolayı onlarla ters düşen Mihri Belli'nin bu gençler ile ilişkilerini geliştirmesini ve onları yanlış yönlendirmesine sebep oldu.

Marksizm-Leninizm'den etkilenen, Küba ve Vietnam deneyimleri ile politikleşen, işçi sınıfı hareketi ile bağlanmaya çalışan, Kürt halkının sorunlarına açıkça sahip çıkan, Türk ve Kürt halklarının emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı ortak mücadelesini yükselten bu yiğit gençleri Kemalizm, küçük burjuva devrimciliği ile etkilemeye çalışıp ardından da kendi başarılarına terk etiler, sahip çıkmadılar.

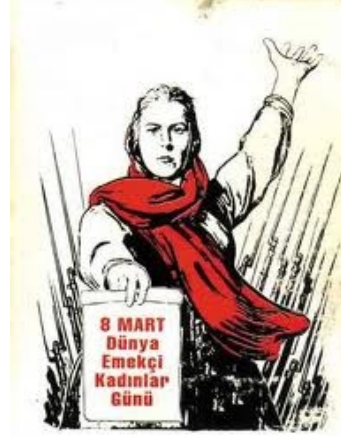

Boran, Aren, Aybar ve Belli'yi birbirine bağlayan en büyük özellik, kariyerist, küçük-burjuva aydın özellikleri ile önce mensubu oldukları partiye, Türkiye Komünist Partisi'ne ihanet etmektir. Ondan sonra da Şefik Hüsnü'nün Kemalist, anti-komünist çizgisini sinsice savunup yaygınlaştırmalarıdır. ABD ekollü "sosyalizm okulu" mezunu bu şahıslar bu özellikleri ile işçi sınıfı hareketine, devrimci gençlik hareketine dost görünüp, onları yanlış amaçlara yönlendirmişlerdir. O dönemde ülkede TKP'nin örgütlenmesini yapmak zorunda iken, anti-parti eğilimler ile kendi tekkelerini kuran bu ekibe karşı TKP'nin onların dışındaki diğer yönetimi de fazla müdahale edemedi. Görevini kötüye kullanan bu kadroları yanlışlarından döndürmek, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketine daha fazla zarar vermelerini engellemek için, bu ihanetlerine rağmen, genelin çıkarlarını gözetenek TİP'i karşısına almadan destekledi. Ancak müdahale olanakları olmadığı için hatalarını engelleyemedi.

Devrimci Gençliğin dinamizmi, mücadele azmi, Marksist-Leninist çizgide işçi sınıfının partisi vasıtasıyla doğru bir şekilde yönlendirilebilse idi, hem mücadelenin gelişimi farklı olabilir, hem de bu kadar önemli kayıplar verilmeyebilirdi. Bu sebeplerden dolayı Türkiye Komünist Partisi, THKP/C ve THKO'lu kadroların mücadelesini yermiyor, tam tersine bu yiğit savaşçıları selamlıyor. Deniz Gezmiş'lerin, Mahir Çayan'ların mücadelesi bugün ve bundan sonra gençliğin mücadelesinin yükseltilmesi için önemli bir esin kaynağı ve deneydir. ON'ların mücadelesi gelecek genç kuşakların işçi sınıfı ile onun

Devamı 6. sayfada

Savaşsız ve Sömürsüz Bir Dünya İçin "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"

AKP rejimi kurnazca bir yol izliyor. Geçmiş yıllarda yasaklanan, etkinlikleri kısıtlanan işçi sınıfının önemli günlerini içini boşaltarak, içeriğini değiştirerek sahipleniyor. 70'li yıllarda gecekond mahallelerinde, fabrikalarda, demokratik kadın örgütlerinde kutlanan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü birkaç yıldır burjuva partileri ve belediyeler

tarafından kutlanılır hale geldi. Türkiye'nin tüm illerinde 8 Mart yaklaşırken, bir bakıyorsunuz, caddelerde, kaya geçitlerinde, belediye otobüslerinde "8 Mart Kadınlar Günü Kutlu Olsun" içerikli pankart ve afişler sallandırılıyor. AKP, MHP, SP gibi partiler bu günle ilgili etkinlikler düzenliyor.

Bu yetmiyor, 8 Mart kimilerine göre artık "komünist kadınların bayramı" olmaktan çıktıktan sonra "14 Şubat Sevgililer Günü" veya "anneler, babalar günü" gibi tüketime yönlendirici bir güne dönüştürülmeye başlandı. Bakıyorsunuz metropollerde AVM'ler 8 Mart ile ilgili kampanyalar gerçekleştiriyor.

Komünist, sosyalist, devrimci, ilerici, demokrat kadınlar 8 Mart'ı burjuvazinin amaçları doğrultusunda çarpıtarak sahip çıkmalarına haklı olarak tepki gösteriyor. Bu sadece kadınların da sorunu değildir. Onların erkek yoldaşları da bu tepkide kendileri ile birlikte davranıyor. Öyle de olması gerekiyor.

Bu kadar sulandırılan 8 Mart'ın neden ve nasıl Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan edildiğini hatırlamakta yarar var. Bugün milyonlarca kullanıcının internette sorgulama yaptıklarında Wikipedia ansiklopedisinde okuyacakları metnin bir bölümünü alıntı olarak aktarıyoruz:

"8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40.000 dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Ancak polisin işçilere saldırmaması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesi, arkasından da çıkan yangında işçilerin fabrika önünde kurulan barikatlardan kaçamaması sonucunda çoğu kadın 129 işçi can verdi. İşçilerin cenaze törenine 10.000'i aşkın kişi katıldı.

26 - 27 Ağustos 1910 tarihinde Danimarka'nın Kopenhag kentinde 2. Enternasyonale bağlı kadınlar toplantısında (Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı) Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin, 8 Mart 1857 tarihindeki tekstil fabrikası yangınında ölen kadın işçiler anısına 8 Mart'ın "Internationaler Frauentag" (International Women's Day - Dünya Kadınlar Günü) olarak anılması önerisini getirdi ve öneri oybirliğiyle kabul edildi.

İlk yıllarda belli bir tarih saptanmamıştı fakat her zaman

Devamı 6. sayfada

"16 Mart 1978 Katliamının Hesabı Sorulacaktır!"

Savaş Yolu'nda İlerici Devrimci Gençlik

Bundan tam 34 yıl önce, 16 Mart 1978 Perşembe sabahı İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'ndan çıkan gruba Eczacılık Fakültesi önünde bombalı ve silahlı saldırıda bulunulması sonucu 7 ilerici-devrimci genç öğrenci katledilmiş, 41'i de yaralanmıştı. Aynı gün İstanbul ve çevresinden tüm ilerici-devrimci siyasetlere mensup öğrenci gençler, üniversiteleri, liseleri boşaltarak İÜ merkez binasını işgal ettiler. 17 Mart sabahına kadar marşlar eşliğinde protestolar sürdü. Polis ve güvenlik güçleri rotasını şaşırdı, İstanbul'un her yeri eylem alanına dönmüştü. DİSK'e bağlı T.Maden-İş, Bank-Sen, Lastik-İş, Yeraltı Maden-İş üyesi işçiler işi bırakarak gençliğe sahip çıktılar. Cenazelerin morgdan alınıp İÜ merkez binasına getirilmesi ile işgal sona erdirildi ve 17 Mart'ta gençlerin yanısıra, DİSK ve TÖB-DER üyelerinin de yığinsal olarak katıldığı cenaze merasimi düzenlendi. DİSK 20 Mart'ta şalterleri indirdi ve ülke çapında „Faşizme İhtar Eylemi“ adı altında bir uyarı direnişi gerçekleştirdi. Birçok kentte yaşam felce uğradı. Elektrikler kesildi, sular akmadı, toplu taşıma araçları çalışmadı. TRT yayınına elektrik kesintisi nedeniyle ara vermek zorunda kaldı. İşyerlerinde iş bırakıldı ve saygı duruşunda bulunuldu. Türkiye, 16 Mart'ta ölen gençlerini anıyordu...

16 Mart Katliamı'nda öldürülen ilerici-devrimci öğrenciler

Abdullah Şimşek- TİP
Baki Ekiz- İGD
Cemil Sönmez- TİP
Hamit Akıl- DDKD
Hatice Özen- DEV-GENÇ
Murat Kurt- İGD
Turan Ören- İGD

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi 1. sınıf öğrencisi olan ülkücü öğrencilerin içinde gizlice faaliyet gösteren adı bizde saklı ve şu anda yurtdışında gizlenen kendisi de öğrenci olan bir istihbaratçı, İstanbul Emniyeti'ne geçtiği bilgi notunda, ülkücülerin 8-10 gün içinde İstanbul Üniversitesi çıkışında ilerici-devrimci öğrencilerin üzerine bomba atıp, silahlı tarama yapacaklarını bildirmişti.

Emniyet arşivine 7 Mart 1978 tarih, 1.D.2.12780 koduyla girip resmiyet kazanan bilgi notunda belirtilen yer

ve tarihte gerçekleşen katliama ise engel olunmadı. Bu bilgi notu katliamla ilgili soruşturma ve yargılamalar sürerken delil kabul edilip değerlendirilmedi.

16 Mart'ta böylesi alçakça bir katliamın olacağı daha on gün önceden bilinirken hiçbir şey yapmayanlar, olaydan sonra da 23 Mart 1978'de Polis Derneği (Pol-Der) Başkanı Kazım Bilir'in yaptığı basın açıklamasında sunduğu belgeyi dönemin İçişleri Bakanı İrfan Özyayınlı tarafından teslim almaktan başka bir şey yapmadılar.

"8. 2. 1978 tarih, 1297 sayı" ile Toplum Zabıtası Müdür Vekili Murat Azimoğlu tarafından imzalanan belge şöyleydi: "İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde 8. 2. 1978 günü ülkücü gruba mensup öğrencilerin karşıt görüşlü öğrencilere Amfi-1'de saldıracakları, sol gruba mensup öğrencilerin fakülteye gelmeye devam etmeleri halinde 8-10 gün içinde bu grup üzerine dinamit atılacağı Em. Md'lüğünün 7. 3. 1978 gün ve Plan ve Hrk. Şb. Ks. 1-892 yazılıyla bildirilmiştir. Bilgi edinilmesini ve herhangi bir olay vukuunda gerekli emniyet tedbirlerinin alınmasını rica ederim."

Olaya ilişkin yakalanan ve o dönemde İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi'nde yargılanan MHP ve Ülkü Ocağı Derneği üyesi Siddık Polat beraat etti. Eylemde görev aldığı belirtilen Ülkü Ocakları Derneği üyesi faşist Zülküf İso'tun ise Elazığ'da yine saldırının faillerinden olduğu belirtilen faşist Latif Aktı tarafından öldürüldüğü öne sürüldü.

Olayın üzerinden 17 yıl geçtikten sonra Zülküf İso'tun babası, annesi ve kız kardeşlerinin verdiği bilgi doğrultusunda, haklarında yeni dava

açılan eski polis memuru Mustafa Doğan ile Latif Aktı ve Özgün Koç'un, "Taammüden adam öldürmek ve yaralamak" suçlarından 7'şer kez idam ve 41'er kez 20'şer yıldan az olmamak üzere ağır hapis cezasına çarptırılmaları isteniyordu.

Ancak dava, zaman aşımı süresi dolduğu gerekçesiyle ortadan kaldırıldı. Bu katliamdan kimse ceza almadı.

Bu olayın planlayıcılarının o dönem Ülkü Ocakları Derneği'nde üst düzey yöneticisi olan MHP üyesi Mehmet Gül ve Muhsin Yazıcıoğlu oldukları o dönemden beri biliniyor. Üniversite ana kapısının karşısında faşistlerin yuvalandığı „Küllük“ kahvesinde defalarca bu katillerin bizzat gelerek köpeklerine talimatlar yağdırdıkları o dönemi yaşayan herkesin malumudur. 12 Eylül sonrası dönemde MHP milletvekilliği yapan Mehmet Gül de, aynı dönemde MHP'nin devamcısı olan MHP'den ayrılarak BBP'ni kuran Muhsin Yazıcıoğlu da burjuvazinin kendi içindeki hesaplaşması sonucu ortadan kaldırılmışlardır. Biri „hastalık“, diğeri ise „kaza“ sonucu ölmüştür. 16 Mart katliamının bombalarını 3. Kolor-du'dan temin eden Abdullah Çatlı „Susurluk kazasında“ ortadan kaldırılmıştır. Bu unsurlar gibi bir dizi Ülkü Ocaklı faşist bugün hala değişik burjuva partilerinde görevlerini sürdürmektedirler. Milletvekilleri Muharrem Şemsek, Mustafa Verkaya, günümüzün Fethullahçısı Mümtazer Türköne, soyadını Şendiller olarak değiştirip milletvekili olan Ökkeş Kenger, Ramiz Ongun, DYP'den milletvekili olan Celal Adan, Ali Doğan, Yılma Durak gibileri sadece bazı örneklerdir. AKP'nin sıraları da bu tür katillerle doludur. Bu ve bunlar gibileri bugün hangi kisve altında yaşamlarını sürdürüyorlarsa sürdürsünler, işledikleri cinayetlerin, emrini verdikleri suçların cezalarını görmelidirler.

İlerici Devrimci Gençlik bu hesapların burjuva hukuku çerçevesinde sorulamayacağını bilmektedir. Katillerin cezasız kalmaması ancak o günlerde katledilen arkadaşlarımızın, yoldaşlarımızın savunduğu gibi gençliğin mücadelesinin işçi sınıfının yolunda gelişmesine bağlıdır.

Newroz Piroz Be!

Birinci sayfadan devam

İkincisi ise; bunun sonucunda Halkların Demokratik Kongresi adı altında Türkiye çapında örgütlenmeye başlayan gerçek muhalefet tehlikesi. Evet tehlikesi diyoruz, çünkü AKP rejimine karşı en güçlü ve gerçek muhalefet HDK'dır. HDK'nın bir muhalefet cephesi olarak kavganın her alanında gelişip güçlenmesi CHP içinde de AKP içinde de kimi kesimlerin bugüne kadar savundukları görüşleri terketmelerini ve Türkiye ile Kürdistanlı barış, demokrasi, emek ve özgürlük güçleri ile bağlaşıklığa girmelerini getirecektir. AKP rejiminin korkulu rüyası budur. PKK'yi, KCK'yi, BDP'yi uyguladıkları ve denedikleri tüm yöntemler ile bitirememeleri vede şimdi başarılarına bir de HDK belasının gelmesi onların uykularını kaçırıyor. İşte bunun için 2012 Newroz Bayramı'nın kitlesel bir gösteri haline gelmesi onların işine gelmiyor. Ne olacak, hep birlikte göreceğiz.

Türkiye Komünist Partisi Kürdistan halkının Newroz Bayramını en ateşli duygular ile selamlıyor.

AKP Rejiminin Vahşet Örneği ...

Birinci sayfadan devam

Türkiye Komünist Partisi, Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm demokrat aydınları, siyasileri, STK'ları, Kongre Hareketi bileşenlerini AKP rejimine karşı birlik olmaya çağırıyor. Kürt halkına ve onun öncülerine karşı uygulanan vahşet, baskı ve terörün son bulması, tüm tutsakların, savaş esirlerinin serbest bırakılması, Kürt halkının, siyasi, demokratik ve kültürel haklarını elde etmesi Türkiye ve Kürdistan'da demokratik bir rejimin gelişmesinde ana halkadır. Kürt halkı kendi geleceğini bu süreçte kendisi belirleyecektir. Bu onun en doğal hakkıdır. Türkiye Komünist Partisi bu haklı kavgada Kürt halkının, Kürt Özgürlük Hareketinin, onun öncüsü PKK'nin ve tüm bileşenlerinin yanındadır.

Demokratik bir Türkiye için faşizme karşı Türk-Kürt omuz omuza!

Faşizme geçit yok!

Türkiye Komünist Partisi
06.Mart 2012

Kızıldere'ye Giden Yol...

Dördüncü sayfadan devam

bilimi ile daha sıkı bağlanmanın, her türlü savaşım biçimini dışlamadan uyumlu bir şekilde geliştirmenin sinyali olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi, Kürdistan Özgürlük Hareketi ile Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin somut birlikteliği içinde savaşımın yükseltilmesi için şehir ve metropollerde devrimci gençliğin, işçi sınıfının savaş yolunda silahlı mücadelesinin önemini yadsınamamaktadır.

Ancak bu mücadelenin başarısı, Kürt Özgürlük Hareketinde somut olarak görüldüğü gibi, silahlı mücadele ile halk yığınlarının, işçi sınıfının mücadelesi ile ne kadar birleşebilmesine bağlı olacaktır.

Geçmiş deneylerden yararlanarak, gerekli dersleri çıkararak, Mustafa Suphi'lerden Mahir Çayan'lara uzanan savaş yolunu yükseltmek güncel görevimizdir.

8 Mart Dünya Kadınlar Günü...

Dördüncü sayfadan devam

ilkbaharda anılıyordu. Tarihin 8 Mart olarak saptanışı 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda (3. Enternasyonal Komünist Partiler Toplantısı) gerçekleşti. Adı da "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak belirlendi...."

Öncelikle, bu konunun netleşmesi gerekiyor. İkincisi; burjuvazi günümüzde hala ilerici kadın hareketine, işçi sınıfı hareketine karşı aynen 1857 yılındaki uygulamaları sürdürdüğü koşullarda 8 Mart'ı kutlama hakkı ve olanağı yoktur. 8 Mart'ı kutlamak için emekçi kadın hareketinin belgelerine, istemlerine sahip çıkmak gerekir ki, bu da burjuvazi açısından mümkün değildir, kendisiyle çelişir. 8 Mart en genel anlamıyla ve olmazsa olmaz bir biçimde savaşı ve sömürsüz bir dünya istemini savunmak demektir.

8 Mart'ı ülkemizde kutlamak demek kadına eşit hakları savunmak, kadına karşı şiddeti mahkum etmek, emekçi kadınların sigortalı, bordrolu, yasal olarak çalışmasını sağlamak, köylü kadınların sömürülmesine karşı çıkmak, Kürt annelerin özgür ve demokratik koşullarda yaşamaları için mücadele etmek, Cumartesi Annelerinin istemlerine sahip çıkmak ve onların bu direnişlerinin nedenlerini ortadan kaldırmak, genç kızların bilimsel eğitim hakkını uygulamak demektir. Bunların hiç biri, kadını bir meta gibi gören, onu sadece erkeklere hizmet eden bir unsur olarak kabul eden burjuvazinin bakış açısıyla uyumsuz. Türkiye'de 80'li yıllarda çalışan nüfüs içindeki oranı % 34 olan kadın emekçilerin oranı 2010 yılında % 21'e gerilemiştir. Sanayii ve tarım dışında özellikle hizmet sektöründe yoğun olarak çalışan kadın nüfusun, hizmet sektörünün bu kadar geliştiği bir dönemde sayısal olarak gerilemesi nasıl mümkün olabiliyor ? Olabiliyor çünkü, sigortasız ve kayıtsız çalışma oranı artmıştır, kadınların çalışabilmesi için gerekli olan ve zaten yetersiz olan sosyal sistemler daha da kısıtlanmıştır. Kreş, yuva, eğitim-öğrenim olanakları kısıtlanmıştır. Görece olarak istatistiki olarak geliştiği savunulsa da eğitim ve öğrenimin hergün daha fazla paralı hale getirilmesi emekçi kadınları çalışmak için çocuklarını teslim edebilecekleri sistemlerden yoksun bırakmaktadır.

Türkiye'de kadının kurtuluşunun ancak sosyalizmde mümkün olduğunu gören ilerici kadın hareketinin gelişimi bu nedenlerden dolayı çok ciddi önem arz etmektedir. Kadın hakları savunuculuğu adı altında sayıları gittikçe artan çarpık kadın örgütlenmelerinin emekçi kadın hareketini güçlendirmek yerine ona zarar verdiğini tespit etmek gerekir. İlerici kadınların çalışma alanı yoksul emekçi kadınların yaşadığı semtler, kırsal alanda , tarım emekçisi köylü kadınların yanı , çalışan kadınlar arasında sendikalaşma oranını yükseltmek için sendikalar olmalıdır. Üniversiteli genç kızlar ve çalışan genç kadınlar bu mücadelede önemli bir görev üstlenebilirler ve emekçi kadın hareketinin işçi sınıfının kurtuluşu, savaşı-sömürsüz bir dünya uğrunda gelişimine katkıda bulunabilirler. Türkiye ve Kürdistan'da ilerici kadın hareketinin bu doğrultuda gelişimi, komünist kadınların bu çalışmalara öncülük etmeleri oranında mümkün olacaktır.